

Arrest

nr. 108 355 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 20 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt bevonden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden:

[...]

opgesteld dd. 20/05/2012, ingediend dd. 22/05/2012 (datumstempel van het gemeentebestuur op de aanvraag) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4

van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De huidige aanvraag is ontvankelijk louter en alleen omdat momenteel een regularisatieaanvraag op basis van art. 9 ter wegens medische redenen hangende is en de betrokkenen tijdelijk mogen verblijven in het Rijk in afwachting van een beslissing in deze.

De ingeroepen motieven volstaan echter niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de duur van hun verblijf op het grondgebied sedert hun asielaanvraag, hun kennis van de Nederlandse taal, de deelname van mevrouw aan een praatgroep voor vrouwen, hun inspanningen om zich te integreren in onze samenleving, hun werkwillegheid, de inschrijving van mijnheer bij de VDAB en zijn arbeidskaart type C geldig van 02/03/2010 - 01/03/2011, de afwezigheid van negatieve elementen van openbare orde of nationale veiligheid, hun vrienden- en kennissenkring, de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, het attest van sociale steun en de schoolattesten van de kinderen, volstaan niet om aan de verzoekers het verblijfsrecht toe te kennen. Het is immers normaal dat de betrokkenen - in afwachting van een beslissing inzake hun asielprocedure- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten, al was het maar om hun verblijf voor zichzelf zo aangenaam mogelijk te maken.

Deze integratie weegt echter niet op tegen de integratie in het land van herkomst. Met betrekking tot de duur van het verblijf in België dient gesteld dat dit verblijf sedert 2009 niet opweegt tegen het decennia lange verblijf in het land van herkomst, waar de verzoekers geboren en getogen zijn en waar hun ganse familie verblijft.

De betrokkenen wisten heel goed dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mevrouw, vergezeld van de kinderen, verklaarde zich volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 03/03/2009 kandidaat vluchteling. Deze procedure werd op 10/12/2010 op definitieve wijze afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Mijnheer diende op 28/07/2009 een asielaanvraag in, die op 10/12/2010 op definitieve wijze werd afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben.

De beweerde problemen in hun land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, derhalve kan de beweerde onmogelijkheid tot terugkeer en het argument dat de verzoekers hun geboorteland verlaten hebben nadat de situatie daar voor hen onleefbaar was geworden, nu niet meer worden aanvaard als grond voor een verblijfsregularisatie. Bovendien wordt opgemerkt dat de betrokkenen desbetreffend zeer vaag blijven en geen nieuwe stukken voorleggen.

De duur van de procedure - namelijk voor mevrouw om en bij 1 jaar, 9 maanden en 7 dagen, en wat mijnheer betreft zo'n jaar, 4 maanden en 12 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Ofschoon hun asielprocedure reeds in december 2010 werd afgesloten, verkozen de verzoekers om zich verder in België te nestelen, waarbij ze het schoolbezoek van hun kinderen verder lieten plaatsvinden. Het is minstens ten dele tijdens dit precaire verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsregularisatie.

De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kinderen mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing inzake hun asielaanvraag. Bijgevolg, dat hun minderjarig kind schoolplichtig is, en dat een terugkeer naar het land van herkomst een onderbreking van het schooljaar zou inhouden, verantwoordt geen regularisatie op grond van art. 9 bis. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich in precair verblijf te installeren. De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Het is niet aannemelijk dat de volledige schoolloopbaan helemaal van vooraf aan zou moeten overgedaan worden.

Wat de scholing van de meerderjarige kinderen betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar I zij niet langer schoolplichtig zijn en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun meerderjarige kinderen als volwaardige leerlingen aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven.

De werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling vormen geen grond voor een verblijfsregularisatie daar de tewerkstelling slechts tijdelijk werd toegestaan met als enig doel om aan de betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf, kaderend in de asielpprocedure, in hun eigen behoeften te voorzien. Na de afsluiting van hun asielpprocedure op 10/12/2010 was het hen niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Op 24/03/2011 werd aan mijnheer en op 10/04/2012 aan zijn zoon A. dan ook de aflevering van een arbeidskaart C geweigerd door de bevoegde overheidsdienst. De betrokkenen staven daarentegen niet dat ze in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeftes van het gezin.

De verzoekers stellen dat ze in het herkomstland geen woongelegenheden, dat ze er niets meer hebben. Het staat hen nochtans vrij om de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie van Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Bijgevolg kan het element van de hulpbehoefte niet worden weerhouden als een grond voor een verblijfsregularisatie.

De geponeerde afwezigheid van negatieve elementen van openbare orde of nationale veiligheid, kan niet weerhouden worden als grond om hun verblijf te regulariseren. Elkeen die op Belgisch grondgebied verblijft, wordt immers verondersteld dat hij of zij de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM. Verder in het middel wordt ook de schending opgeworpen van het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt :

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- *alle aangehaalde elementen inzake integratie (verblijfsduur, kennis van het Nederlands, werkwillegheid, afwezigheid van negatieve elementen van openbare orde of veiligheid, schoolattesten kinderen, enz) onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen*
- *het feit dat betrokkenen geïntegreerd in België weegt niet op tegen de integratie in hun geboorteland*
- *de duur van de asielaanvragen kan niet als onredelijk lang beschouwd worden*
- *de problemen in het land van herkomst hebben het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielaanvra(a)g(en)*
- *de scholing van de kinderen verantwoordt niet een regularisatie van verblijf*
- *de werkwillegheid en elementen van tewerkstelling vormen geen grond voor regularisatie*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven bijna vier jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielpcedures hebben verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.”

Een tweede middel is eveneens afgeleid uit de schending van de materiële motiveringplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen ook een schending van het gelijkheidsbeginsel voorop. Zij zetten dit middel als volgt uiteen :

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de over-ige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken hebben aangetoond.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedures, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedures, en niet met de duur van de régula -risatieprocedures.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

Een derde middel is gestoeld op dezelfde vermeende schendingen, om de volgende redenen :

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoeker zomaar kan gaan stellen dat het één en ander niet relevant zou zijn aangezien dit reeds werd onderzocht in een andere procedure met een andere finaliteit.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar het niet hebben van een geldig paspoort met geldig visum, zonder rekening te houden met, en te motiveren omtrent de overige relevante elementen, zo ondermeer de situatie in het geboorteland van verzoeker.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst."

Een vierde middel, ten slotte, luidt als volgt :

"Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht wordt.

"Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat er bovendien nog een minderjarig kind is.

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar hun land van herkomst moeten.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

2.2. De middelen worden samen beoordeeld.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is,

2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid met betrekking tot de vraag of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. Uit het voorgaande blijkt in eerste instantie al dat, in de mate dat verzoekers verwijzen naar het begrip ‘*buitengewone omstandigheden*’ en de invulling daarvan, en zij stellen dat een totaal gebrek aan onderzoek van de buitengewone omstandigheden een beslissende invloed heeft gehad, zij bij gebrek aan nadere uiteenzetting geen blijk geven van het vereiste belang bij dit middelonderdeel. Immers, verzoekers hebben de kaap van de ontvankelijkheid van de aanvraag gerond en thans is de gegrondheid ervan aan de orde. In de mate dat zij met hun uiteenzetting zouden alluderen op het feit dat de buitengewone omstandigheden die zij hadden aangebracht *in casu* ook als element moesten worden betrokken bij de grond van het onderzoek, kan worden volstaan met de vaststelling dat zij nalaten om dit met concrete argumenten aan te tonen. De vage bewering dat het totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden een beslissende invloed heeft gehad op de uitkomst van de beslissing volstaat daartoe geenszins.

2.7. Voorts, waar de verzoekende partijen doen gelden dat indien de door hen aangevoerde elementen al niet volstaan, niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis, moet worden vastgesteld dat het hen toekomt om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze of op een wijze die strijdt met de wet tot haar beslissing is gekomen, nu blijkt dat al de door de verzoekende partijen opgesomde elementen werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag doch noch op zichzelf staand, noch in hun samenlezing werden weerhouden om de in de bestreden beslissing opgesomde redenen. Het loutere feit dat zij het niet eens zijn met deze beslissing en in het algemeen stellen dat alle elementen samen een grond uitmaken toont geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aan.

2.8. De verzoekende partijen betogen dat zij gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat hiermee ten volle rekening moet worden gehouden, temeer gelet op de overige elementen van verregaande integratie en het feit dat zij steeds de wil om te werken hebben aangetoond. Zij stellen verder dat er enkel rekening werd gehouden met de duur van de asielprocedures en niet met deze van de regularisatieprocedures.

De Raad stelt dienaangaande vast dat de verwerende partij de volledige duur van het verblijf van de verzoekende partijen op Belgisch grondgebied in acht heeft genomen, met name sedert 2009. De vraag of er al dan niet rekening werd gehouden met de duur van de regularisatieprocedures , bijvoorbeeld op

grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is, bij gebrek aan enige verplichting om vanaf een bepaalde duurtijd van een dergelijke procedure een positieve beslissing te nemen in het kader van de huidige aanvraag, dan ook niet relevant. Verzoekers laten het motief over hun verblijf in België, die volgens de verwerende partij niet opweegt tegen het decennia lange verblijf in hun land van herkomst, alwaar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft, verder ongemoeid, zodat dit onverminderd overeind blijft. Ook de vaststelling, verder in de bestreden beslissing, dat ofschoon de asielpcedure reeds in december 2010 werd afgesloten en de verzoekende partijen verkozen om zich verder in België te nestelen tijdens dit precare verblijf zodat uit een dergelijk verblijf geen rechten kunnen worden geput wordt niet met concrete argumenten in een ander daglicht gesteld. Overigens, in de mate dat verzoekers wijzen op hun procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat zij moesten weten dat zij zich, zelfs tijdens deze procedure, in precair verblijf bevonden en tonen zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit een dergelijk precair verblijf geen rechten kunnen worden geput.

2.9. Verzoekers doen gelden dat de redenen die werden aangehaald in het verzoekschrift geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag en dat zelfs als dat wel het geval zou zijn, zich een nieuwe beoordeling opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit verschillend zijn. Het is niet omdat zij niet werden erkend als vluchteling, dat zij thans in België hun situatie hier en hun humanitaire situatie niet meer zouden mogen inroepen als argument. Zij verwijzen dienaangaande naar de situatie in Tsjetsjenië en stellen dat de verwerende partij zich ervan diende te vergewissen dat zij geen enkel risico, ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zouden ondergaan.

De asielaanvragen van de verzoekende partijen werden afgesloten met twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 december 2010. Met deze arresten werd aan beide verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Raad oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van de verzoekende partijen. Aldus werd besloten dat op die grond niet kon worden overgegaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verder werd het bestaan van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van diezelfde wet evenmin aangenomen. Artikel 48/4, § 2, b) viseert de situatie van het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling en aldus deze zoals ook bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Aangezien samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen wat betreft de situatie in hun land van herkomst geen andere elementen bijbrengen dan deze die reeds werden beoordeeld in de voormelde arresten en verder in hun aanvraag zeer algemeen en vaag blijven kon de verwerende partij wel degelijk overgaan tot de betrokken motivering. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag ligt immers bij de aanvrager zelf en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM waarop verzoekers onmiskenbaar doelen zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Het argument dat de asielaanvraag enerzijds en de regularisatieaanvraag anderzijds andere finaliteiten hebben staat deze vaststellingen over de bewijslast inzake het risico op onmenselijke behandelingen niet in de weg.

2.10. Ten slotte, waar de verzoekende partijen stellen dat bij terugkeer hun gezin wordt ontwricht en zij wijzen op het feit dat er nog een minderjarig kind is, wiens belangen worden geschaad, terwijl artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de belangen van het kind moeten primeren, moet in eerste instantie worden gesteld dat niet valt in te zien hoe het gezin wordt ontwricht, nu de bestreden beslissing betrekking heeft op het hele gezin. Voorts dient de motivering inzake de aanwezigheid van de kinderen in herinnering te worden gebracht:

“Ofschoon hun asielpcedure reeds in december 2010 werd afgesloten, verkozen de verzoekers om zich verder in België te nestelen, waarbij ze het schoolbezoek van hun kinderen verder lieten plaatsvinden. Het is minstens ten dele tijdens dit precare verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten

te plaatsen. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsregularisatie,

De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kinderen mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing inzake hun asielaanvraag. Bijgevolg, dat hun minderjarig kind schoolplichtig is, en dat een terugkeer naar het land van herkomst een onderbreking van het schooljaar zou inhouden, verantwoordt geen regularisatie op grond van art. 9 bis. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich in precair verblijf te installeren. De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Het is niet aannemelijk dat de volledige schoolloopbaan helemaal van vooraf aan zou moeten overgedaan worden.

Wat de scholing van de meerderjarige kinderen betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig zijn en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun meerderjarige kinderen als volwaardige leerlingen aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven.”

Gesteld tegenover deze motivering volstaat het niet vaagweg te stellen dat de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zouden weten in hun persoonlijke ontwikkeling, zonder meer. Alleszins is dit argument niet van aard om aannemelijk te maken dat de belangen van de minderjarige kinderen, die hun gezinsleden vergezellen naar het land van herkomst waar, en dit wordt niet betwist, de ganse familie van het gezin aanwezig is, ernstig geschaad zouden worden. De verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag, en meer in het bijzonder naar artikel 3 ervan, is in die optiek niet dienstig. Daarenboven moet nog worden vastgesteld dat het genoemde artikel op zichzelf niet volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.11. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het feit dat een aantal motieven van de bestreden beslissing ongemoeid worden gelaten, blijkt dat geen van de middelen kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS